

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.927 van 3 november 2003
in de zaak A.120.939/XIV-9977.**

In zake : 1) XXX,
 2)XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat P. WAUMAN,
 kantoor houdende te 1200 BRUSSEL,
 Georges Henrilaan 431

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 13 juni 1952, enXXX, geboren op 8 maart 1952, beiden van Oekraïense nationaliteit, op 13 mei 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2002 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 5 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partijen verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 25 juni 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. WAUMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 27 december 2001 en verklaren zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 5 februari 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 april 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. Dit zijn de bestreden beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Oekraïens onderdaan van joodse afkomst, verliet Oekraïne omdat u door de Oekraïense overheid vervolgd werd omwille van uw joodse origine. Uw leven en vrijheid verkeerde in gevaar en u kon niet op bescherming rekenen vanwege de overheid in uw land. Samen met uw echtgenote, XXX, uw zoon XXX, uw schoonbroer XXX, uw schoonzus XXX evenals hun zoon XXX verliet u Kiev op 25 december 2001. U kwam in België aan op 27 december 2001 en diende op die dag een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uw vader, die van joodse afkomst was, werd op 18 april 1975 afgeranseld en opgehangen. U vernam van uw moeder dat hij problemen had met de rechtbank en het parket. U diende bij het parket van het district Berdjansk tevergeefs klacht in tegen de moord op uw vader. U werd

na het verlaten van het parketgebouw door twee mannen aangevallen. Noch de moord op uw vader, noch uw aanranding werden toen onderzocht. Op uw huis in uw dorp werden met verf joodse sterren aangebracht. Uw zoon werd op school beledigd omwille van zijn afkomst. In 1992 besloot u met uw familieleden een landbouwbedrijf op te zetten. In 1993 werd u 20,7 hectare grond toegewezen. U investeerde veel in uw bedrijf en deed goede zaken. U besloot uw stuk grond uit te breiden en kreeg in maart '96 nog 20 hectare(s) toegewezen. Vanaf januari '96 werd u opgebeld door L. M. B., de voorzitter van de lokale dorpsraad evenals door haar secretaresse met de vraag om 3000\$ smeergeld. U weigerde hierop in te gaan en ontving hierop bedreigingen. Men zei dat u geholpen was geweest om de grond te verkrijgen en dat dit u zou worden ontnomen indien u zou weigeren te betalen. De dreigtelefoons en afpersingseisen duurden tot mei '96. Op dat ogenblik ging uw vrouw naar B. en zei tegen haar dat ze naar het parket zou stappen indien ze niet zou stoppen met smeergeld te eisen. Een paar dagen later begon(nen) de politie en het parket zich in te laten met B.. Iemand van de andere landbouwers had klacht ingediend tegen B.. Dit onderzoek was echter snel afgelopen. Nadat B. ervan overtuigd was dat de klacht van u afkomstig was, zou ze er alles aan doen om u een kopje kleiner te maken. Nadien begon het bestuur van de dorpsraad zich te wreken. B. maakte hierbij gebruik van haar connecties bij de politie, het parket en de districtsraad. Op 19 juli 1996 werd u door toedoen van B. afgeranseld. Hierbij werden eveneens verschillende van uw familieleden gewond. De neef van uw vrouw kwam hierbij om. Men wilde u bang maken en u dwingen om te betalen. U werd drie keer bij rechercheur Gloechkov verhoord, maar de daders werden niet gevonden. Op 21 augustus '96 werd u op uw velden opgezocht door twee medewerkers die met een Volga met officieel nummerbord waren komen aanrijden. Eén van hen vroeg waarom u weigerde de 3000\$ te betalen. De andere persoon begon te roepen, u te beledigen en te bedreigen. U werd gewaarschuwd om geen klacht in te dienen maar om de plaatselijke overheid te betalen. Volgens u zat B. hier achter. U ging dezelfde dag klacht indienen bij de politie van uw district. De volgende morgen werd u door de plaatselijke brandweer gebeld en kreeg van hen te horen dat uw velden waren afgebrand. U kreeg diezelfde avond een dreigtelefoon. U begreep dat het dorpsbestuur, de politie en de districtsoverheid banden onderhieldden met elkaar. U probeerde een dag later tevergeefs klacht in te dienen bij het parket van de stad Berdjansk maar werd teruggewezen naar het parket in uw district. U diende vervolgens klacht in bij procureur Kazabaranov in uw district. Aangezien deze klacht niets opleverde, diende u een maand later een klacht in bij het parket van de republiek. U stuurde deze klacht een tijd later weer op. Op 16 november 1998 trof u uw stiefbroer dood aan in het wachthuisje bij uw café. Al uw materiaal was gestolen. De politie kwam pas na enige tijd ter plaatse. Deze moord en diefstal waren volgens u door de plaatselijke overheid op touw gezet. De dreigtelefoons hielden intussen aan. Op 31 december 1998 werd het wachthuisje op uw veld in brand gestoken. Op 7 april '99 werd u bij de ingang van uw woning door twee mannen aangerand. Ze beledigden u omwille van uw afkomst en u hoorde toen voor het eerst dat u afstand van uw grond moest doen. De politie (u) heeft omtrent deze aanranding niet ondervraagd. Op 24 november '99 werd uw zoon aangerand. Er werd door de aanranders gealludeerd op het feit dat u niet betaald had. Uw vrouw deed afstand van de grond. U vernam dat een medewerker van de politie voor economische misdrijven de grond kreeg toegewezen. U vertrok op 7 januari 2000 naar Kiev en geraakte hier via een vriend aan werk en een appartement. U werkte voor een firma die renovatiewerken uitvoerde. Op 15 augustus 2001 moest u van uw directeur absoluut naar een appartement gaan kijken hoewel u uw gewone werk nog niet af had. U ging erheen en herkende daar de persoon die betrokken was bij de vechtpartij op 19 juni 1996. Deze man herkende u ook. Volgens u stuurde de directeur u opzettelijk naar deze man. Via uw vriend vernam u dat uw directeur voormalig partijfunctionaris van het regionaal comité in Zaparozje was geweest en dat hij alle leden van het bestuur van Berdjansk en het district goed kende. Uw directeur had tijdens zijn vakantie in juli 2001 in Berdjansk vernomen dat omwille van klachten die door rijke joodse landbouwers in Kiev waren ingediend verschillende bestuursleden in het district uit hun functie ontheven werden. U vernam dat ze u op alle mogelijke manieren probeerden te vinden. Aangezien ze u in Kiev hadden gevonden, besloot u terug naar uw dorp te gaan. U dacht dat het nieuwe bestuur u zou helpen. U kwam in uw dorp aan op 21 augustus 2001 en vernam dat de procureur in het district, de politiechef en de voorzitter van het districtsuitvoerend comité werkelijk ontslagen waren geweest. Hun plaatsvervangers onderhieldden echter goede banden met hun voorgangers en met de plaatselijke overheid. Nadat uw vrouw, schoonzus en haar zoon op 25 augustus 2001 werden ontvoerd, begreep u dat de plaatselijke overheid erop uit was om u klein te krijgen. U deed aangifte van hun verdwijning bij de politie in uw district. Begin november 2001 ontving u een brief van de nieuwe procureur waarin stond dat uw familieleden niet op de lijst van omgekomen personen voorkwamen. U begreep toen dat er niet ernstig werd gezocht naar hen. Op 10 november 2001 kwam uw schoonbroer naar u toe zeggende dat een vrouw uw familieleden zou kunnen vrij krijgen tegen 10000\$. U gaf een kennis een volmacht om uw huizen te verkopen en besloot op 11 november 2001 naar Kiev te gaan. U betaalde de vrouw het gevraagde bedrag en vond uw vermiste familieleden terug in de put in de buurt van een natuureservaat. Uw vrouw vertelde wat er gebeurd was. U begreep dat deze ontvoering het werk was van B.. U verbleef in Kiev van 11 november 2001 tot 25 december 2001, de dag waarop u met behulp van een vriend Oekraïne verliet.

Er moet eerst en vooral opgemerkt worden dat de door u aangehaalde feiten die dateren van 1975 en plaatsvonden ten tijde van de Sovjetunie te lang geleden gebeurd zijn om deel uit te maken van uw actuele vrees. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u het slachtoffer werd van afpersingen en machtsmisbruik die uitgingen van de lokale dorpsvoorzitster en haar handlangers. De lokale dorpsvoorzitster perste u evenals andere boeren af. Ook waren de dorpsvoorzitster en haar medewerkers uit op wraak aangezien ze door de door u ingediende klachten hun functie kwijt waren. Deze door u ingeroepen motieven om uw asielaanvraag te(r) staven zijn echter vreemd aan de criteria die de toekenning van asiel wettigen. Er kan uit uw verklaringen bovendien geen eenduidig verband gelegd worden tussen de door u aangehaalde problemen en uw afkomst. U zegt immers zelf dat andere landbouwers ook door de dorpsvoorzitster werden afgeperst. Het is bovendien merkwaardig dat uit uw schriftelijke verklaring blijkt dat u in uw dorp al voortdurend te maken had met anti-semitische uitlatingen (joodse sterren op uw huis), terwijl uw vrouw verklaart dat u nooit beledigd werd omwille van uw joodse afkomst voordat u met uw landbouwbedrijf begon (CGVS, p.13). Zelfs als uw origine mede de oorzaak zou zijn van uw problemen dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u niet op de bescherming van uw autoriteiten kon rekenen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo werden de functionarissen tegen wie een klacht werd ingediend uiteindelijk uit hun functie ontzet. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er van overheidswege geen discriminatie is ten opzichte van joden, dat de omstandigheden voor joden dezelfde zijn als voor andere nationaliteiten in Oekraïne en dat de overheid wel degelijk bescherming biedt aan joden (bron: Positie van de Joodse Bevolkingsgroep in Oekraïne, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Den Haag, 7 december 1999, p.32; Report on the fact-finding mission to Ukraine-Examination of conditions for the Jewish minority, Cou(n)cil of the European Union, Brussel 28 juni, p.21). Het is ten slotte op zijn minst opmerkelijk dat u, nadat u van uw vriend vernam dat ze u op alle mogelijke manieren probeerden te vinden, nota bene besloot terug te keren naar uw dorp, waar al uw problemen immers waren begonnen. Dit feit doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Om bovengenoemde redenen kan er in uw hoofde dan ook geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzen hier niets aan. Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, zijn studentenkaart, uw rijbewijs, de overlijdensakte van uw vader en stiefbroer, uw diploma's en getuigschriften betreffen alle identiteitsgegevens, die echter niet ter discussie staan. De akte van bezichtiging bevestigt de door u geleden schade. De brief die u evenals uw schoonbroer werd gericht door de procureur van het district Berdjansk op 6 november 2001 zegt enkel dat uw aangifte van verdwijning werd onderzocht en dat opsporingsmaatregelen het tot dan toe niet mogelijk maakten uw familieleden terug te vinden. De door u voorgelegde medische attesten evenals het verslag van de door u ondergane gerechtelijke medische expertise wijzen bovenvernoemde conclusie niet. Dit alles bleek duidelijk uit het administratief dossier zodat ik het niet nodig achtte u persoonlijk te horen.
(...).".

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking totXXX is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Oekraïens onderdaan van Oekraïense afkomst, verklaart Oekraïne te hebben verlaten omdat u vreesde te worden omgebracht. U runt sinds 1993 een familiaal landbouwbedrijf en deed goede zaken. U werd door de lokale autoriteiten afgeperst, getreiterd en bedreigd. U diende voor uw afpersers als voorbeeld. Ze zouden laten zien wat er gebeurde met mensen die niet betaalden. Samen met uw man, XXX, uw broer XXX en schoonzus XXX verliet u Kiev op 25 december 2001 en kwam (u) aan in België op 27 december 2001, waar u dezelfde dag samen een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Vanaf 1996 eiste het plaatselijke bestuur voortdurend smeergeld van u. Dit gebeurde omdat uw landbouwbedrijf goed draaide. In mei '96 kreeg u ruzie met L. M. B., de voorzitter van het plaatselijk bestuur, omdat u niet op haar geldeisen inging. B. perste ook andere ondernemers af. B. evenals haar secretaresse belden u met hun geldeisen voortdurend op. U zei tegen B. dat u

naar het parket zou stappen. Iemand heeft tegen B. anoniem klacht ingediend. B. zou gedacht hebben dat die klacht van u afkomstig was. Omdat B. wist dat u goed verdiende, eiste ze vanaf januari '96 tot mei '96 3000\$ van u. Later stuurde ze andere mensen op u af. Uw schoonzus had B. 200\$ gegeven voor de renovatie van de kleuterschool, maar dat geld is nooit terechtgekomen. Op 19 juli 1996 lokte B. een vechtpartij uit, waarbij uw neef werd doodgestoken en uw broer gewond raakte. B. wilde u klein krijgen. Het parket was een onderzoek begonnen naar de dood van uw neef en B. wilde haar plaats niet verliezen. U ging naar het ziekenhuis waar drie agenten aanwezig waren. De politie noteerde uw verklaringen. De politie beloofde de daders te vinden. Op 19 augustus '96 schreef J., toenmalig politiehoofd, u een brief dat de daders niet werden gevonden. U begreep dat het hier om wraak ging en (het) geen zin had verder iets te ondernemen. Tijdens de nacht van 21 op 22 augustus '96 werd veertig hectare grond van u in brand gestoken door handlangers van B.. De dag voordien, op 21 augustus 1996, waren twee mannen naar uw veld gekomen. U herkende één van de mannen als één van de medewerkers van het districtsuitvoerend comité van Berdjansk. Deze mannen hadden u beledigd omwille van de afkomst van uw man, u bedreigd en aangemaand om te betalen. Die avond nog ging uw man klacht indienen bij de politie van Berdjansk. Op 22 augustus 1996 ontving u een dreigtelefoon waarin de beller alludeerde op het gebeurde. Uw man herkende zijn stem als die van de medewerker van de districtsuitvoerend comité. Dit comité werd door de politie op de hoogte gebracht van uw klacht. Dat is de reden waarom uw grond werd vernield. Op 23 augustus 1996 diende u klacht in bij het stedelijke parket, waar u werd doorverwezen naar procureur Kazabaranov van het parket van uw district. Deze man beloofde de zaak te onderzoeken. Toen uw man een maand later bij hem ging informeren, werd hij onvriendelijk bejegend. Uw man dacht dat B. hier achter zat. Uw man diende later nog klacht in bij het parket-generaal in Kiev en bij het parket van uw provincie. De telefoons hielden aan. Daarna begon u aan de uitbreiding van uw stuk grond. U was van plan een café op te trekken. U had reeds de benodigde apparatuur geïnstalleerd. Om beurten bewaakte u uw eigendom. Op 16 november 1998 trof u er de stiefbroer van uw man dood aan. Hij was omgebracht. Al uw materiaal was gestolen. De dichtbijgelegen verkeerspost zou niets hebben opgemerkt. De politie kwam uiteindelijk ter plaatse en tekende uw verklaringen op. Ze beloofden de daders op te sporen. Uw man kreeg ernstige gezondheidsproblemen. De telefoontjes bleven aanhouden. Er werd u gezegd van te betalen. Op 7 april 1999 werd uw man naast uw huis afgeranseld door mensen van B.. Er werd tegen uw man gezegd dat zijn grond in Israël lag. U begreep toen dat iemand uw stuk grond wilde. U moest ofwel smeergeld betalen of uw grond afstaan. Uw man werd in het ziekenhuis opgenomen en onderging een gerechtelijke medische expertise. U legde de bouwwerken stil. Op 24 november 1999 werd uw zoon door drie mannen in een auto gesleurd en door hen aangerand. De mannen alludeerden op het feit dat zijn ouders niet betaald hadden. De volgende dag besloot u afstand te doen van uw stuk grond. U besloot daarop samen met uw familieleden naar Kiev te verhuizen, waar een vriend u aan werk hielp. U kwam op 7 januari 2000 in Kiev aan. U hield zich daar bezig met de renovatie van appartementen. Op 15 augustus 2001 kreeg u van uw chef Kobolinskij de opdracht de werken in een appartement te gaan evalueren. Uw man en broer herkenden daar de man die betrokken was bij de vechtpartij van 19 juli 1996 in uw dorp. U denkt dat dit geen toeval was, maar dat het districtsuitvoerend comité uit Berdjansk naar u op zoek was. U had in het anderhalf jaar dat u voor Kobolinskij werkte nog geen problemen gehad met hem. Via uw vriend M. vernam u dat Kobolinskij banden onderhield met de overheid van Berdjansk. Kobolinskij zou tijdens de communistische periode medewerker zijn geweest van het provincie-comité te Zaporozje. Hij zou in juni 2001 op vakantie zijn geweest in Berdjansk en daar van ex-collega's hebben gehoord dat er omwille van rijke joodse boeren en hun ingediende klachten een reorganisatie had plaatsgevonden in het lokale bestuur. U had eind januari 2000 of in februari 2000 klacht ingediend bij het parket-generaal van Kiev. Aangezien u openlijk klacht had ingediend, werd u door de uit hun ambt ontheven medewerkers als schuldigen aanzien. Gezien de machtswisseling in uw regio besloot u terug naar uw dorp te verhuizen. U dacht dat B. u niets meer zou kunnen aandoen. U verliet Kiev op 20 augustus 2001 en kwam een dag later in Osipenko aan. U had van uw moeder vernomen dat het stuk grond dat u had afgestaan was toegekend aan de chef van de afdeling van de bestrijding van economische misdrijven. U beschikte wel nog over het stuk grond waar het café op lag. Op 25 augustus 2001 werd u samen met uw schoonzus en haar zoon een auto in gesleurd en ontvoerd. U werd beledigd, geslagen en aangerand. U begreep dat het hier om wraak ging. U zei tegen uw ontvoerders dat u hen wel wilde betalen, maar kreeg te horen dat u dit maar eerder had moeten doen. U zou nu voor hen moeten werken. U werd vervolgens naar een kamp gebracht, waar u gewonden moest helpen verzorgen terwijl uw schoonzus in de keuken moest helpen. Er waren in het kamp drie bewakers, zo een twintig gewonden, een dokter en een vrouw, Sveta. U begreep dat de gewonden in Tsjetsjenië hadden gevochten. De gewonden droegen emblemen van UNA-UNSO en RUCH op hun vesten. Uw schoonzus gooide het met S. op een akkoord om u tegen betaling van losgeld (10000\$) daar weg te halen. U denkt dat u ontvoerd werd omdat de ontheven overheidsfunctionarissen door u hun lucratieve job hadden verloren. Ze hadden het op u gemunt omdat u openlijk klacht had ingediend, omdat u rijker was dan de gemiddelde Oekraïner en omwille van uw afkomst. Voordat u uw landbouwbedrijf begon, werd uw man

nooit beledigd omwille van zijn afkomst. Uit angst om gevonden te worden door uw belagers besloot u uw land te ontvluchten.

U werd door het plaatselijke bestuur en met name door de lokale voorzitter van uw dorp en haar handlangers getreiterd, afgeperst en bedreigd omdat u goede zaken deed en weigerde smeergeld te betalen en men zo een voorbeeld wilde stellen naar de andere ondernemers toe. Ook was men uit op wraak omdat u als schuldige werd gezien van het ontslag van een aantal functionarissen. Uit uw verklaringen blijkt dat de door u ingeroepen motieven om uw asielaanvraag te staven vreemd zijn aan de criteria die de toekenning van asiel wettigen. U haalt aan dat de origine van uw man mede oorzaak was van de problemen. Zelfs indien dit zo zou zijn, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u niet op de bescherming van uw autoriteiten kon rekenen. Zo stelde de politie onderzoeken in naar aanleiding van uw klachten en werden de functionarissen uiteindelijk uit hun functie ontzet. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er van overheidswege geen discriminatie is ten opzichte van joden, dat de omstandigheden voor joden dezelfde zijn als voor andere nationaliteiten in Oekraïne en dat de overheid wel degelijk bescherming biedt aan joden (bron: Positie van de Joodse bevolkingsgroep in Oekraïne, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Den Haag, 7 december 1999, p. 32; Report on the fact-finding mission to Ukraine-Examination of conditions for the Jewish minority, Council of the European Union, Brussel 28 juni, p. 21) Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het feit dat u vanuit Kiev, waar u gedurende twintig maanden zonder problemen had verbleven, terugkeerde naar uw dorp nadat u meende ontdekt te zijn, de geloofwaardigheid aantast van de ernst van de vrees die u beweert te koesteren.

Om bovengenoemde redenen kan in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzigen hier niets aan. Uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw zoon, echtgenoot en schoonvader, uw militair boekje, de studentenkaart van uw zoon, uw diploma's en getuigschriften evenals getuigschriften van uw man, cijferlijsten, het rijbewijs van uw man, het overlijdensattest van uw neef V. G., de overlijdensaktes van uw vader, schoonvader en stiefbroer van uw man betreffen immers persoonsgegevens die echter niet ter discussie staan. De door u voorgelegde medische attesten van uw man en zoon, de officiële gegevens over uw grond, de brief van het politiehooft over de sluiting van de strafzaak aangaande de moord op uw neef G. evenals de kopie van de schriftelijke vaststelling van de door u geleden schade naar aanleiding van de vernieling van uw stuk grond wijzigen bovenstaande conclusies niet.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoekers in een eerste middel in essentie aanvoeren dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden door in de ontvankelijkheidsfase te beslissen tot de ongegrondheid van hun asielaanvraag, dat de Commissaris-generaal een uitgebreid onderzoek ten gronde heeft gevoerd, daar waar slechts een oppervlakkige controle diende te gebeuren, en dat hen op die manier de normale beroepsmiddelen worden ontnomen die voorzien zijn tegen een beslissing ten gronde, met name het beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen;

Overwegende dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de Minister of diens gemachtigde op grond van artikel 52, § 2, 2/, van de Vreemdelingenwet kan beslissen dat de vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet zal worden toegelaten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven, wanneer de vreemdeling zich bevindt in één van

de gevallen bedoeld in de artikelen 52, § 1, 2/, tot 5/, en 7/, van de Vreemdelingenwet; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gevat is door een dringend beroep tegen een dergelijke beslissing, moet nagaan of voormelde bepaling op correcte wijze is toegepast; dat hij naar luid van artikel 63/3, § 1, van de Vreemdelingenwet de aangevochten beslissing bevestigt of beslist dat de betrokkene voorlopig wordt toegelaten tot de binnenkomst, het verblijf of de vestiging in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat voormeld artikel 52 aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is wanneer de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu op grond van de hem toegekende bevoegdheid in de ontvankelijkheidsfase heeft besloten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekers; dat, in tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, de Commissaris-generaal geenszins is overgegaan tot een onderzoek ten gronde; dat hij in het kader van het onderzoek van een asielaanvraag over de mogelijkheid beschikt alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om met kennis van zaken een beslissing te nemen; dat hij daartoe elke asielaanvraag afzonderlijk onderzoekt en alle dienstige elementen, beschikbaar in het administratief dossier, bestudeert, hierbij rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing; dat deze appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst in elk stadium van de procedure gebeurt; dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat zij vooreerst een gedetailleerde uiteenzetting van de feiten bevatten; dat de Commissaris-generaal de verklaringen van verzoekers zorgvuldig heeft onderzocht en getoetst aan de wettelijke criteria, rekening houdend met de situatie in het land van herkomst; dat hij op grond hiervan heeft besloten tot de onontvankelijkheid van hun asielaanvraag; dat de bestreden beslissingen steunen op omstandige overwegingen; dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid, bepaald door artikel 52 van de Vreemdelingenwet, heeft overschreden door, na een gedetailleerd onderzoek, te beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekers; dat hij derhalve in casu op goede gronden heeft overwogen, zoals blijkt uit de analyse van het tweede middel, dat een verder onderzoek zich niet opdrong, gelet op het relaas van verzoekers; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekers een tweede middel afleiden uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 7 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Overwegende dat, wat de ingeroepen motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot

doel heeft de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten op grond van de volgende motieven:

- de door verzoeker aangehaalde feiten die dateren van 1975 en die plaatsvonden ten tijde van de Sovjet-Unie, zijn te lang geleden gebeurd om te getuigen van een actuele vrees;
- uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn familie het slachtoffer werden van afpersingen en machtsmisbruik uitgaande van de lokale dorpsvoorzitter en haar handlangers. Zij waren uit op wraak omdat een aantal functionarissen door verzoekers ingediende klachten hun functie kwijt raakten. Deze motieven zijn vreemd aan de criteria die de toekenning van asiel wettigen;
- uit verzoekers verklaringen kan geen eenduidig verband worden afgeleid tussen de door hem aangehaalde problemen en zijn afkomst, aangezien ook andere boeren werden afgeperst. Het is bovendien merkwaardig dat uit verzoekers schriftelijke verklaring blijkt dat hij in zijn dorp voortdurend te maken had met anti-semitische uitlatingen (jodensterren op het huis), terwijl verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot nooit werd beledigd omwille van zijn joodse afkomst voordat hij met zijn landbouwbedrijf begon;
- zelfs al zou de origine van verzoeker mee aan de basis van hun problemen liggen, dan nog maken verzoekers niet aannemelijk dat ze niet konden rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo werden de functionarissen tegen wie ze klacht indienden, uit hun functie ontzet;
- uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er van overheidswege geen discriminatie van joden bestaat;
- het feit dat verzoekers terugkeerden naar hun dorp nadat verzoeker in Kiev zijn aanvaller had herkend, doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde vrees;

Overwegende dat verzoekers vooreerst aanvoeren dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door hen aangebrachte feiten te grondig heeft onderzocht om nog te kunnen concluderen tot de kennelijke ongegrondheid van hun asielaanvraag; dat uit de analyse van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal op wettige wijze heeft besloten dat geen verder onderzoek van de erkenningsaanvragen was vereist; dat verzoekers verder aanvoeren dat zij niet op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten konden rekenen aangezien de drie ontslagen personen werden vervangen door

personen die eveneens bedreigingen uitten, en aangezien de persoon die aan de basis lag van verzoekers problemen, mevrouw B., haar functie behield; dat volgens verzoekers de Commissaris-generaal dit laatste feit niet weerlegt; dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal overweegt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze niet op de bescherming van de autoriteiten konden rekenen, aangezien de politie onderzoeken instelde naar aanleiding van hun klachten en de betrokken functionarissen uiteindelijk uit hun functie werden ontzet; dat de Commissaris-generaal op grond van het geheel van de feiten, opgesomd in de bestreden beslissing, in redelijkheid tot dit besluit kon komen; dat de feiten die verzoekers aanhalen in hun verzoekschrift de conclusie van de Commissaris-generaal niet weerleggen; dat verzoekers ten slotte aanvoeren dat niet alleen hun joodse oorsprong aan de basis ligt van de aanhoudende problemen in hun land van herkomst, maar dat zij tevens vrezen voor vervolging omwille van hun toebehoren tot een bepaalde “sociale groep”, met name “de groep van welvarende boeren in Oekraïne”; dat volgens verzoekers de Commissaris-generaal dit laatste niet weerlegt; dat verzoekers niet aantonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot de afwezigheid van discriminatie van joden door de Oekraïense overheid onjuist is; dat uit hun verklaringen bovendien blijkt dat ook andere boeren werden afgeperst; dat de Commissaris-generaal bijgevolg in redelijkheid kon beslissen dat de asielaanvraag van verzoekers vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat het tot de appreciatiebevoegdheid van de Commissaris-generaal behoort om te bepalen of de door verzoekers aangevoerde feiten al dan niet onder de noemer “sociale groep” vallen; dat de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen in haar rechtspraak het begrip “bepaalde sociale groep” omschrijft als “een groep gekenmerkt ofwel door aangeboren, onwijzigbare kenmerken, ofwel door vroegere kenmerken, daar het niet in hun (zijn) macht ligt om hun (zijn) voorgeschiedenis of vroegere ervaring te wijzigen, of op een op vrijwillige basis samengestelde groep op voorwaarde dat hun doelstelling dermate belangrijk is voor hun menselijke waardigheid dat niet gevraagd mag worden dat de betrokkenen er afstand van zouden doen”; dat gelet op voormelde omschrijving, blijkt dat de stelling van verzoekers als zouden zij tot een sociale groep in de zin van de Vluchtelingenconventie behoren, feitelijke grondslag mist, zodat de Commissaris-generaal in redelijkheid de bestreden beslissingen kon nemen;

Overwegende dat verzoekers niet aantonen waarom de Commissaris-generaal niet in redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat hun asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève, en dat er, wat hen betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat verzoekers derhalve geen aanspraak maken op de hoedanigheid van vluchteling en zich bijgevolg niet kunnen beroepen op de schending van de Conventie van Genève; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen middel hebben aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve

grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.